

Γιάννης Φέρτης Ο έξοχος θεατράνθρωπος, με την ολύμπια ηρεμία και την θεϊκή φωνή !

Γράφει ο Πάνος Ν. Αβραμόπουλος

Με μια ολύμπια ηρεμία, την λεπτιασθησία και την ευγένεια ήθους ενός πεπαιδευμένου ανθρώπου, αλλά και την εκχυλίζουσα ανθρωπι-νη γλυκύτητά του, έχει καταγραφεί στην συνειδησή μας, στην πολυεπίπεδη καλλιτεχνική πορεία του, σαν κάτι σπάνιο, μοναδικό ! Και έτσι ήταν ο έξοχος Γιάννης Φέρτης,

που συνιστά έναν από τους κορυφαίους του θεάτρου και του κινηματογράφου μας. Η παρουσία του σηματοδοτούσε και στο παλκοσένικο και στην μεγάλη και στην μικρή μας οθόνη, σφραγίδα ήθους και ποιότητας και με αυτά τα στοιχεία γονιμοποιημένα με την πλατιά θεατρική του παιδεία, αλλά και την εκστατική ομορφιά του,

πορεύτηκε στα μονοπάτια της τέχνης, ο υψιπετής Γιάννης Φέρτης. Έχοντας συνάμα και μια ακόμα θεία ευεργεσία, που τον κατέστησε μοναδικό. Μια σπάνια βελούδινη φωνή, που συνόδευσε πάμπολλες σημαντικές αισθητικά στιγμές στη ζωή μας και τον αναγόρευσε ως έναν εκ των κορυφαίων αφηγητών της μεταπολι-τευτικής μας ζωής. Από απαγγελίες ποιημάτων των μεγάλων ελλήνων ποιητών – Ρίτσου, Σεφέρη, Ελύτη κ.α. – μέχρι ραδιοφωνικά κοινωνικά μηνύματα, αλλά και υψηλής αισθητικής διαφημίσεις. Σε όλο αυτό το ευρύ φάσμα, η φωνή του μεγάλου μας ηθοποιού ήταν πάντα παρούσα και μα συνέγειρε, με το

ωραίο χρώμα της, την βελούδινη υφή της και την μοναδική της ευγένεια. Τα τάλαντα της θείας δύναμης ! Προσωπικά θεωρούμε ως καλύτερη και άφθαστου δραματικού ήθους ερμηνεία του, τον ρόλο του πρωταγωνιστή «Ροδίνη», στο επικού χαρακτήρα σήριαλ της μικρής μας οθόνης «Ο συμβολαιογράφος», του Αλέξανδρου- Ρίζου Ραγκαβή, σε σενάριο και σκηνοθεσία του Γιώργου Μιχαηλίδη, από την ΕΡΤ το 1979, αλλά τι να πρωτοδιαλέξεις και τι να πρωταφήσεις, από τον σπουδαίο τούτο υπηρέτη της δραματουργικής τέχνης, τον αξεπέραστο Γιάννη Φέρτη. Ο κορυφαίος μας ηθοποιός

είχε δυο επιλογές – όπως λέει χαριτολογώντας – είτε να γίνει χασάπης που ήταν το επάγγελμα του πατέρα του, είτε να γίνει ηθοποιός ! Αλλά ήταν το πεπρωμένο του να γίνει ηθοποιός. Ο πατέρας του γύρω στα δεκατρία του ήλθε στην Αθήνα και δούλεψε χασάπης στην κεντρική αγορά κα αργότερα άνοιξε το δικό του χασάπικο «Τα πέντε αδέρφια». Μέσε σε αυτό το ετερογενές περιβάλ-λον ωστόσο, ο μικρός Γιάννης Φέρτης βίωνε εσωτερικά την ασίγαστη δίψα του θεάτρου. Ακόμα και αυτές τις

δουλειές του μαγαζιού, τις έκανε με υποκριτική τέχνη. Πασάλειφε τα χέρια του με αίμα και μετά, λέρωνε και την ποδιά του με αίμα και προσέδιδε στην παρουσία του κάτι δραματικό. Αλλά όταν πήγαινε πισσιρικάς να μεταφέρει κρέατα στο πολυτελές εστιατόριο της Πανεπιστημίου «Ιντεάλ» και περνούσε πρίν από το Θέατρο Τέχνης του

μεγάλου δασκάλου Καρόλου Κούν, ξύπναγε μέσα του, το ασίγηστο πάθος του θεάτρου. Σκέπτονταν πως θα το ανακοινώσει στους γονείς του, αλλά τελικά είπε το μεγάλο «ναι» μέσα του και προχώρησε. Το πατρικό σπίτι τους τότε ήταν στους πρόποδες του Λυκαβηττού και καθώς ανηφόριζε για τον Λυκαβηττό, έκανε πρόβες στο χωριό – μονόλογο του «Άμλετ», «Να ζεί κανείς ή να μην ζει» του Σαίξπηρ, με το οποίο, καθώς και με ένα ποίημα του Καβάφη, θα έδινε εξετάσεις στην Δραματική Σχολή του θεάτρου Τέχνης. Οι εξετάσεις του ήταν επιτυχείς και κάπως έτσι ξεκίνησε το μακρύ και εμπνευσμένο ταξίδι στην τέχνη, του Γιάννη Φέρτη. Μάλιστα αργότερα θα έπαιζε και ως επαγγελματίας ηθοποιός πλέον τον ρόλο, αλλά θα προτιμούσε να μην τον είχε υποδυθεί, για να ζεί για πάντα με τον πόθο αυτού του καλλιτεχνικού του ονείρου !

Ο Γιάννης Φέρτης αίρει την καταγωγή του από το χωριό Δάφνη του Νομού Φθιώτιδας. Είδε το φως της ζωής στην Αθήνα, στις 21 Απριλίου του 1938 και μετά τις βασικές του γυμνασιακές σπουδές, αφότου εισήχθη στην Δραματική Σχολή του Θεάτρου Τέχνης του Καρόλου Κούν, αποφοίτησε το 1958 και ρίχτηκε ευθύς στο παλκοσένικο. Πρόβα τζενεράλε θα κάνει στο σανίδι το 1959 στην παράσταση «Η ηλικία της νύχτας» του Ιάκωβου Καμπανέλλη, για να

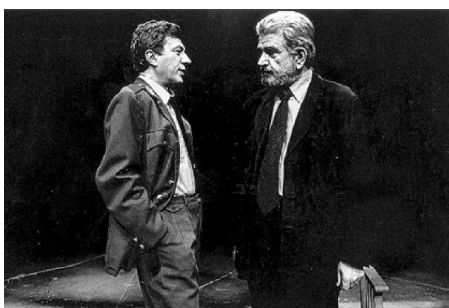
ακολουθήσουν σύντομα μεγάλες παραστάσεις του δραματολογίου, όπως : «Ευρυδίκη» του Ζακ Ανουίγ, «Επικίνδυνη στροφή» του Τζ. Πρίσλεϋ, «Γλυκό πουλί της νιότης» του Τενεσί Ουίλιαμς, μαζί με την κραταιά Μελίνα Μερκούρη, «Όρνιθες» του Αριστοφάνη, «Άσκηση πέντε δακτύλων» του Π. Σάφερ, «Μικρή μας πόλη» του Θ. Γουάιλντερ, με την μεγάλη Έλη Λαμπέτη και σε σκηνοθεσία Μάριου Πλωρίτη, «Το θαύμα της Άννας Σάλιβαν» του Γ. Γκίμπσον, «Πέγκ Καρδούλα μου» του Τζ. Μάνερς, «Ένας μήνας στην εξοχή» του Ι. Τουργκέ-νιεφ, «Ο Δικέφαλος Αετός» του Ζ. Κοκτώ, «Μια ιστορία του Ιρκούτσκ» του Α. Αρμπουζώφ μαζί με τον Αλέκο Αλεξανδράκη κ.α. Ακολούθως συμμετείχε στις «Βάκχες» του Ευριπίδη με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος και το Πειραματικό Θέατρο, του οποίου υπήρξε συνδημιουργός και έπαιξε στις παραστάσεις «Η Μάνα» του Μπ. Μπρέχτ και «Καπιταίν Σελ Καπιταίν Εσό» του Ρ. Σερζ.

Την δεκαετία του '70 ο Γιάννης Φέρτης μαζί με την Ξένια Καλογεροπούλου, με την οποία παντρεύτηκαν, ίδρυσαν δικό τους θίασο και ανέβασαν σπουδαίες παραστάσεις του διεθνούς δραματολογίου, όπως : «Ο Σοβαρός κύριος Ερνέστος» του Όσκαρ Ουάιλντ, «Ο Επιθεωρητής» του Ν. Γκόγκολ, «Ο Γλάρος» του Α. Τσέχοφ, «Καημένη μου Μάρικ» του Α. Α. Αρμπουζώφ, «Η ηδονή της τιμότητας» του Λ. Πιραντέλλο, «Το αυγουσιτιάτικο φεγγάρι» του Τ. Πάτρικ, «Φτωχέ φονιά» του Π. Κόχουτ,

«Αφροδίτη και ντέντεκτιβ» του Π. Σάφερ, «Οι πεταλούδες είναι ελεύθερες» του Λ. Γκερς, «Βρικόλακες» του Ερ. Ίψεν, «Λουβ» του Μ. Σίσγκαλ, «Ο άνθρωπος, το κτήνος και η αρετή» του Λ. Πιραντέλλο, «Ο δάσκαλος» του Μπ. Μπρέχτ κ.α.

Στη δύση της δεκαετίας του '70, ο μεγάλος μας ηθοποιός συνεργάζεται με τα θεατρικά σχήματα «Βουγιουκλάκη – Παπαμιχαήλ» στο «Νυφικό κρεβάτι» του Γ. Χάρντογκ, «Καρέζη – Καζάκου» στην «Παναγία των δολαρίων» του Γκ. Κάνιν, αλλά και με τους Μάνο Κατράκη και Μελίνας Μερκούρη, στην παράσταση «Συντροφιά με τον Μπρέχτ» του Μπ. Μπρέχτ. Για να ξαναπρωταγωνιστήσει πάλι με την Μελίνα Μερκούρη το 1980, στο «Γλυκό πουλί της νιότης» του Τενεσί Ουίλιαμς. Με την έλευση της δεκαετίας του '80 ο Γιάννης Φέρτης, με τον θίασό του στο «Αθηνά», πρωταγωνίστησε στις παραστάσεις «Το τέλος της κυρίας Τέυνι» του Φ. Λονσντεν, «Οργισμένα νιάτα» του Τ. Όσμπορν, «Το παιχνίδι του έρωτα» του Σ. Μωμ, «Το πιο αληθινό» του Τ. Στόπαρντ, «Επικίνδυνες σχέσεις» του Κ. Χάμπτον, «Μπέντ» του Μ. Σέρμαν, «Αμαντέους» και «Μαύρη κωμωδία» του Π. Σάφερ. Συνάμα με το δικό του θεατρικό σχήμα στο πέρας της δεκαετίας του '80, πρωταγωνίστησε στα έργα : «Λοκαντιέρα» του Κ. Γκολντόνι, «Καινούρια σελίδα» του Ν. Σάιμον, «Ξενοδοχείο ο παράδεισος» του Ζ. Φειντώ, λαμβάνοντας μέρος και στις επιθεωρήσεις «Γελάς Ελλάς Αγελάς» το 1987 και «Χορός του Ζαλόγγου» 1988.

Κομβικό σημείο στην εκτυφλωτική θεατρική πορεία του Γιάννη Φέρτη, αποτέλεσε η συνεργασία του, με το «Αμφιθέατρο» του Σπύρου Ευαγγελάτου, όπου και έδωσε ερμηνείες ασύγγνωστο υποκριτικού ήθους, σε κορυφαία έργα του διεθνούς δραματολογίου, όπως «Άμλετ» του Ουίλιαμ Σαίξπηρ (1991, 1992), «Βούτσεκ» του Γκ. Μπύχνερ (1990) και «Φάουστ» του Γκαίτε (2000). Την έξοχη αυτή θεατρική του παρουσία, θα

επακολουθήσει μια γόνιμη επίσης θεατρική συνεργασία, με τον διεθνούς κύρους Ρώσο σκηνοθέτη Γιούρι Λιου-μπίμοφ στις παραστάσεις «Ο Γλάρος» του Α. Τσέχοφ (1993, 1994), «Βυσσινόκηπος» (1995) και οι «Δανειστές» (1994) του Αυγ. Στρίντμπεργκ. Θα ακολουθήσουν πρωταγωνιστικές του συμμετοχές στα έργα «Δον Ζουάν» του Μολιέρου (1997), «Ούτε κρύο, ούτε ζέστη» του Ξ. Κρέτς (1998). Τον ίδιο χρόνο συμμετείχε στην αφιερωματική παράσταση για τον πρωτόθρο-νο ποιητή μας Γιώργο Σεφέρη «Όπου και να ταξιδέψω...» και το 2003 συμμετείχε στην αφιερωματική παράσταση στους Κάρολο Κούν και Μάνο Χατζηδάκη των μαθητών της Σχο-λής του Θεάτρου Τέχνης «Ο ύμνος στους Θεούς ας πάει»

Το 2003 ο Γιάννης Φέρτης θα σημειώσει μια καινού-ρια μεγάλη θεατρική επιτυχία. Επανακάμπτε στο Θέατρο Τέχνης και πραγματώνει μια κορυφαία πρωταγωνιστική συμμετοχή με την παράσταση «Προσωπική Συμφωνία» του Ρ. Χάργουντ, που κυριολεκτικά σπάει ταμεία και αποσπά τοις εγκω-μιαστικότερες κριτικές για δυο συναπτά έτη. Και από την ίδια θεατρική σκηνή πρωταγωνιστεί στα έργα : «Το πορτρέτο του Όσκαρ Ουάιλντ» του Μ.

Μακλια-μόρ (2004) «Η επιστροφή του Τζ. Κόνραντ» (2007) για την οποία απέσπασε και το θεατρικό βραβείο του κοινού, «Ο δρόμος περνάει από μέσα» του Ι. Καμπανέλλη (2001 και 2013), ενώ αριστουργηματική υπήρξε η ερμηνεία του στην παράσταση «Πατέρας» του Αυγ. Στρίντμπεργκ (2012). Την τελευταία δεκαπενταετία, ο Γιάννης Φέρτης, ανέπτυξε συνεργασία με διάφορα θέατρα όπως : Απλό Θέατρο οδού Κεφαλληνίας, Θέατρο Κ. Δανδουλάκη, Θέατρο Δ. Χόρν, Νέο Θέατρο Βασιλάκου, όπου

και πρωταγωνίστησε στις παραστάσεις «Θαυματοποιός» του Μπ. Φρίελ (2000 και 2001) αποσπώντας το Βραβείο Ερμηνείας Αιμίλιος Βεάκης, «Οι τρεις αδελφές» (2004), «Βουσσινό-κηπος» (2009), «Ο θείος Βάνιας» (2014 και 2015) του Α. Τσέχοφ, «Η επιστροφή της γηραιάς κυρίας» του Φ. Ντύρενματ (2008), «Ο Θεός της σφαγής» της Γ. Ρεζά (2010), «Από τη σιωπή έως την άνοιξη» του Λ. Προυσαλίδη (2016) καθώς και «Ήρωες» του Ζ. Σιμπλεϊρας (2017 και 2018), όπου και πάλι απέσπασε για την έξοχη δραματική του ερμηνεία το Θεατρικό Βραβείο του Κοινού το 2018.

Ένα από τα σπουδαία δραματουργικά στοιχεία του Γιάννη Φέρτη, είναι η χαρακτηριστική υποκριτική του άνεση στους δυσσερμηνευτους ρόλους της αρχαίας τραγωδίας, που αποδεικνύουν εν άλλοις το ευρύ του λυρικό τάλαντο, αλλά και την μεγάλη του καλλιτεχνική έκταση ως ηθοποιός, αφού υπηρέτησε εξίσου επιτυχώς όλα τα είδη του θεάτρου μας. Στην αρχαία τραγωδία μας έδωσε πολύ υψηλές ερμηνείες. Πρωταγωνίστησε στο Ηρώδειο, στην Επίδου-ρο, όπως και στο εξωτερικό, αναπτύσσοντας συνεργασία, με διεθνούς κύρους σκηνοθέτες, όπως οι Πήτερ Στάν, Σπύρος Ευαγγελάτος, αλλά και με παραγωγές του Εθνικού Θεάτρου, του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος, του Αμφιθεάτρου κ.α. σχημάτων. Συμμετείχε πρωταγωνιστικά στις «Βάκχες» του Ευριπίδη το 1973 και το 1993 (Διόνυσος), στην «Ορέστεια» του Αισχύλου το 1998 (Παιδαγωγός), στον «Οιδίποδα επι Κολωνών» του Σοφοκλή το 2003, στους «Πέρσες» του Αισχύλου το 2014 (Δαρείος), αλλά και στην «Άλκηστη» του Ευριπίδη το 2017 (Φέρης). Μια πραγματικά απαστράπτουσα καλλιτεχνική συγκομιδή, με τις καλύτερες κριτικές, στον δύσβατο ρόλο του αρχαίου δράματος.

Σπουδαίο όμως και στην μεγάλη μας οθόνη, το πέρασμα του κορυφαίου μας ηθοποιού, όπου και εκεί, αποτύπωσε αδρά τον υποκριτικό του ίσκιο. Πρωταγωνίστησε σε πάνω από 25 ταινίες με ξεχωριστή επιτυχία. Πρόβα τζενεράλε στην μεγάλη οθόνη έκανε το 1961 με την ταινία «Ποια είναι η Μαργαρίτα» με την Τζένη Καρέζη. Τον επόμενο χρόνο υποδύθηκε τον Ορέστη στην «Ηλέκτρα» σε σκηνοθεσία του Μιχάλη Κακογιάννη, που έκανε θραύση, αποσπώντας 25 διεθνείς διακρίσεις, μεταξύ των οποίων και υποψήφια για Όσκαρ, καλύτερης ξένης ταινίας. Το 2008 ένα ακόμα βραβείο υποκριτικής τέχνης για τον απaráμιλλο Γιάννη Φέρτη, ήτοι Βραβείο Α΄ Ανδρικού Ρόλου για την ταινία «Οι σκλάβοι στα Δεσμά τους», σε σκηνοθεσία του Α. Λυκουρέση. Αλλά στην μακρά αλυσίδα της επιτυχημένης του καλλιτεχνικής διαδρομής, θα πρέπει να προσθέσουμε και τις κορυφαίες πρωταγωνιστικές ερμηνείες του στην μικρή μας οθόνη, στις επικές σειρές της ελληνικής τηλεόρασης «Ο συμβολαιογράφος» του Αλέξανδρου – Ρίζου Ραγκαβή σε σκηνοθεσία και σενάριο του Γιώργου Μιχαηλίδη και «Η δασκάλα με τα χρυσά μάτια» του Στρατή Μυριβήλη, σε σκηνοθεσία Κώστα Αριστόπουλου και σενάριο Μαργαρίτας Λυμπεράκη.

Περαίνοντας με την πολυεδρική καλλιτεχνική παρουσία του Γιάννη Φέρτη, θα πρέπει να μνημονεύσουμε την έξοχη αφηγηματική του παρουσία, σε πλήθος εκπομπών και εκδηλώσεων πολιτιστικού ήθους.

Το 2003 συμμετείχε ως αφηγητής στο αφιέρωμα για τον πρωτόθρονο ποιητή μας Γιάννη Ρίσο, που παρουσιάστηκε στην Μακρόνησο, αλλά και ως αφηγητής με την «Λαϊκή Ορχήστρα Μίκης Θεοδωράκης» παρουσιάζοντας το «Άξιον Εστί – Πνευματικό Εμβτήριο», στο Θέατρο του Ηρώδου του Αττικού, αλλά και σε άλλες θεατρικές στέγες και συναυλίες, ανά την Ελλάδα. Το 2014 με την ιδιότητα του αφηγητή μετείχε σε μεγάλο ορχηστρικό έργο με αντικείμενο για χορωδία, αφηγητή και σολίστες και ορχήστρα, υπο

τον τίτλο «Μέρες Επιταφίου», που είχε ως πρώτη ύλη, πρωτότυπο κείμενο του ποιητή της Αμοργού Νίκου Γκάτσου και σε μελοποίηση του Δ. Παπαδημητρίου.

Με την λεπταίσθητη βελούδινη φωνή του, το 1971 από κοινού με την Αφροδίτη Μάνου, κυκλοφόρησαν το ντουέτο «Σαν με κοιτάς», τραγούδι που επένδυσε αισθητικά την σπουδαία μας ταινία «Εκείνο το καλοκαίρι» - με τους Έλενα Ναθαναήλ και Λάκη Κομνηνό - και σε μουσική Γιάννη Σπανού, το οποίο έκτοτε περιελήφθη σε πολλές μουσικές συλλογές. Το 1972 συμμετείχε αφηγούμενος στο τραγούδι του Γιώργου Νταλάρα «Τι να θυμηθώ τι να ξεχάσω». Και το 2000 συμμετείχε στο CD του Π. Γαϊτάνου «Η πηγή της ζωής». Ακόμα το 2008 συμμετείχε στο «Τραγούδι του παλιού καιρού» του Μ. Μητσιά, απόσπασμα από τον δίσκο «Αργοναύτες». Τέλος με την βελούδινη φωνή του ο μεγάλος μας ηθοποιός έχει ντύσει αισθητικά, μερικές από τις πιο επιτυχημένες στην ιστορία και αγαπημένες μας διαφημίσεις, στην τηλεόραση και το ραδιόφωνο. Μια λαμπρή και δαφνοστεφανωμένη πορεία από τον αισθαντικό Γιάννη Φέρτη και στο φάσμα της αφήγησης !

Στην προσωπική του ζωή ο Γιάννης Φέρτης, υπήρξε ένας σεμνός, σοβαρός και ευγενής άνθρωπος, όπως ακριβώς και στον καλλιτεχνικό του βίο, μακριά από βεντετισμούς και «σταριλίκια», που υποβιβάζουν το ήθος ενός καλλιτέχνη. Είχε κάνει τρεις γάμους, κάτι που δεν το περίμενε ποτέ όταν ήταν νέος, όπως ο ίδιος είχε εξομολογηθεί ! Ο πρώτος του γάμος ήταν με την ηθοποιό Ξένια Καλογεροπούλου, με την οποία υπήρξαν και καλλιτεχνικό δίδυμο για μακρύ χρονικό διάστημα και ο δεύτερος με την ηθοποιό Μιμή Ντενίση. Τελικά ο έρωτας θα έλθει για ρίτη φορά για τον κορυφαίο μας ηθοποιό και θεατράνθρωπο, στο πρόσωπο της επίσης ηθοποιού Μαρίας Ψάλτη. Δεν έχει αποκτήσει παιδιά παρότι θα το ήθελε, μέσα στην πολύπλοκη ζωή του όπως διαμορφώθηκε.

Ανείπωτο ήθος, στέρεα θεατρική συγκρότηση, υπέροχη φυσική ομορφιά και μια θεϊκή φωνή, είναι τα στοιχεία της καλλιτεχνικής ταυτότητας του έξοχου θεατρικού μας Γιάννη Φέρτη, με τα οποία πορεύτηκε μέχρι σήμερα παλκοσένικο και τον κινηματογράφο και μας χάρισε δραματικές ερμηνείες μοναδικές, για τις οποίες έχει ήδη κατακτήσει μια θέση, στο πάνθεον της σύγχρονης καλλιτεχνικής μας δημιουργίας ! Στις 14-4-24 ο μεγάλος μας ηθοποιός εκδήμησε από το ζωή, σε κλίμα πάνδημης θλίψης, για το ολύμπιο ήθος του και την απaráμιλλη υποκριτική του δεινότητα. Υπήρξε ένας μεγάλος της θεατρικής μας τέχνης του 20-ου αιώνα, που την λάμπρυνε με το πολυμερές ταλέντο του, ατέλευτα !

Φιλμογραφία :

1961 «Αγάπη και θύελλα», «Ποια είναι η Μαργαρίτα», 1962 «Ηλέκτρα» (Ορέστης), 1964 «Η Πρώτη Αγάπη», «Ο ανήφορος», «Στη σκιά μιας άλλης», 1965 «Το μπλόκο», «Εγκατάλειψη», 1966 «Με τη λάμψη στα μάτια», «Ο ζεστός μήνας Αύγουστος», 1967 «Η ώρα της δικαιοσύνης», «Κατάρα είναι ο χωρισμός», «Από τα Ιεροσόλυμα με αγάπη», 1968 «Ο μεγάλος διχασμός», «Καρδιά που λύγισε από τον πόνο», «Ένα κορίτσι αλλιώς από τα άλλα», 1969 «Αδυναμίες», «Νυφοπάζαρο», 1970 «Αγάπη για πάντα», «Αυτοί που μίλησαν με το θάνατο», 1971 «Οι εγωιστές», «Υποβρύχιο Παπανικολής», 1972 «Αντάρτες των πόλε-ων», 1982 «Το ευτυχισμένο πρόσωπο της Λεωνόρας», 1983 «Ερμούπολη η πρώτη πόλη του Αιγαίου», «Υπόγεια διαδρομή», 1990 «Αδιόρθωτη Έλσα», 2002 «Όνειρα γλυκά», 2008 «Σκλάβοι στα δεσμά τους»

Τηλεόραση :

1976 «Αθάνατες ιστορίες αγάπης» ΥΕΝΕΔ, 1977 «Η θεατρίνα» ΕΡΤ, 1979 «Ο συμβολαιογράφος», «Η δασκάλα με τα χρυσά μάτια» ΕΡΤ, 1980 «Οι άθλιοι των Αθηνών» ΕΡΤ, 1981 «Οι πρωταγωνιστές» ΥΕΝΕΔ κ.α.

**Ο συγγραφέας Πάνος Ν. Αβραμόπουλος, είναι Μ.Σc Δ/χος Μηχανικός Ε.Μ.Π.
www.panosavramopoulos.blogspot.gr*